

2024/1347

22.5.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1347

af 14. maj 2024

om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra a) og b), og artikel 79, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er foretaget en række væsentlige ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ⁽⁴⁾. For at sikre harmonisering og større konvergens i asylafgørelser og hvad angår indholdet af international beskyttelse, således at incitamenterne til at bevæge sig videre inden for Unionen mindskes, tilskynde personer med international beskyttelse til at forblive i den medlemsstat, der har tildelt dem beskyttelse, og sikre ligebehandling af personer med international beskyttelse, bør nævnte direktiv ophæves og erstattes af en forordning.
- (2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, som er baseret på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling af 28. juli 1951 som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), er en grundlæggende del af Unionens målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som, tvunget af omstændighederne, legitimt søger beskyttelse i Unionen. En sådan politik bør bygge på princippet om solidaritet og en retfærdig ansvarsfordeling, også af de finansielle følger, mellem medlemsstaterne. Genèvekonventionen er hjørnestenen i den internationale retsorden med hensyn til beskyttelsen af flygtninge.
- (3) Det fælles europæiske asylsystem er baseret på fælles standarder for asylprocedurer, anerkendelse og beskyttelse på EU-plan, modtagelsesforhold og et system til fastlæggelse af medlemsstaternes ansvar for behandling af en ansøgning om international beskyttelse. Trods de hidtidige fremskridt i den gradvise udvikling af det fælles europæiske asylsystem er der fortsat betydelige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til de anvendte procedurer, anerkendelsesprocenter, typen af beskyttelse, der gives, materielle modtagelsesforhold og ydelser, der gives til ansøgere om, og personer med, international beskyttelse. Disse forskelle vil kunne føre til sekundære bevægelser og undergraver målet om at sikre, at alle ansøgere behandles ens, uanset hvor de ansøger i Unionen.
- (4) I sin meddelelse af 6. april 2016 »Om en reform af det fælles europæiske asylsystem og om fremme af lovlige migrationsveje til Europa« gjorde Kommissionen rede for mulighederne for at forbedre det fælles europæiske asylsystem, især ved at etablere en bæredygtig og retfærdig ordning til at afgøre, hvilken medlemsstat, der er

⁽¹⁾ EUT C 75 af 10.3.2017, s. 97.

⁽²⁾ EUT C 207 af 30.6.2017, s. 67.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10.4.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.5.2024.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

ansvarlig for behandling af en ansøgning om international beskyttelse, styrke Eurodac-systemet, sikre større konvergens i Unionens asylsystem, forebygge sekundære bevægelser i Unionen og omdanne Det Europæiske Asylstøttekontor til et agentur. Denne meddelelse er i overensstemmelse med opfordringer fremsat af Det Europæiske Råd den 18.-19. februar 2016 om at gøre fremskridt for så vidt angår en reform af Unionens nuværende rammer med henblik på at sikre en human og effektiv asylpolitik.

- (5) Eftersom der i henhold til artikel 78, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) skal gælde en ensartet asylstatus og for at opnå et velfungerende fælles europæisk asylsystem, bør der gøres væsentlige fremskridt med hensyn til konvergens mellem de nationale asylsystemer, specielt hvad angår de forskellige anerkendelsesprocenter og typen af beskyttelsesstatus i medlemsstaterne. Desuden bør de rettigheder, der gives til personer med international beskyttelse, præciseres yderligere og harmoniseres.
- (6) Det er derfor nødvendigt med en forordning for at sikre en mere konsekvent harmonisering i hele Unionen og opnå en højere grad af retssikkerhed og gennemsigtighed.
- (7) Hovedformålet med denne forordning er dels at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, og dels at sikre, at der findes et fælles sæt rettigheder for personer med international beskyttelse i alle medlemsstater.
- (8) Den yderligere indbyrdes tilnærmelse af reglerne for anerkendelsen og indholdet af flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus bør desuden medvirke til at begrænse sekundære bevægelser blandt ansøgere om, og personer med, international beskyttelse mellem medlemsstaterne.
- (9) International beskyttelse bør tildeles tredjelandstatsborgere og statsløse, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, og som er berettiget til international beskyttelse. International beskyttelse bør ikke tildeles tredjelandstatsborgere og statsløse, der ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde. Nationale humanitære statusser, hvor sådanne tildeles, bør ikke medføre risiko for forveksling med international beskyttelse.
- (10) Denne forordnings bestemmelser om indholdet af international beskyttelse, herunder de regler, som skal modvirke sekundære bevægelser, bør finde anvendelse på dem, som er blevet tildelt international beskyttelse efter en positiv afslutning af en procedure for genbosætning eller indrejse af humanitære årsager i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1350 ⁽⁵⁾.
- (11) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der navnlig er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret») og den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK). Denne forordning tilsigter især at sikre fuld respekt for den menneskelige værdighed og retten til asyl for asylansøgere og deres ledsagende familiemedlemmer og at fremme anvendelsen af chartrets bestemmelser vedrørende menneskelig værdighed, respekt for privatliv og familieliv, ytrings- og informationsfrihed, retten til uddannelse, erhvervsfrihed og retten til at arbejde, frihed til at oprette og drive egen virksomhed, asylretten, beskyttelse i tilfælde af udsendelse, udvisning eller udlevering, lighed for loven, ikkeforskelsbehandling, barnets rettigheder og rettigheder vedrørende social sikring, social bistand og sundhedspleje. Disse bestemmelser bør derfor gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (12) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er part i, herunder navnlig sådanne, som forbyder forskelsbehandling.
- (13) Ressourcerne fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 ⁽⁶⁾, bør anvendes til at yde tilstrækkelig støtte til medlemsstaterne i deres bestræbelser på at gennemføre de standarder, der fastsættes i nærværende forordning, særligt til de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystem, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation. Mens det generelle princip om forbud mod dobbeltfinansiering bør overholdes, bør medlemsstaterne på alle forvaltningsniveauer fuldt ud udnytte de muligheder, som gives af midler, der ikke er direkte knyttet til asyl- og migrationspolitik, men som vil kunne anvendes til at finansiere tiltag på dette område.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1350 af 14. maj 2024 om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 (EUT L, 2024/1350, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1350/oj>).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 1).

- (14) Den Europæiske Unions Asylagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 ⁽⁷⁾ (»Asylagenturet«), bør yde passende støtte ved anvendelsen af nærværende forordning, navnlig ved på anmodning eller med samtykke fra den pågældende medlemsstat at stille eksperter til rådighed til at bistå denne medlemsstats myndigheder med at modtage, registrere og behandle ansøgninger om international beskyttelse og ved at give ajourførte oplysninger om tredjelande, herunder oplysninger om oprindelseslande og andre relevante retningslinjer og redskaber. Ved anvendelsen af nærværende forordning bør medlemsstaternes myndigheder tage hensyn til de operationelle standarder, indikatorer, vejledende retningslinjer og bedste praksis, der er udviklet af Asylagenturet. Ved vurderingen af ansøgninger om international beskyttelse, og uden at det berører den individuelle karakter af disse vurderinger, bør medlemsstaternes myndigheder tage hensyn til de oplysninger, rapporter, fælles analyser af situationen i oprindelseslande og de vejledende notater, der er udviklet på EU-plan af Asylagenturet og de europæiske netværk for oplysninger om tredjelande i overensstemmelse med forordning (EU) 2021/2303.
- (15) Ved anvendelsen af denne forordning bør barnets tarv være et primært hensyn i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaternes myndigheder navnlig tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, og den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sproglige færdigheder, sikkerhedsovervejelser og den pågældende mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.
- (16) Med henblik på at beskytte barnets tarv og den mindreåriges almindelige velbefindende og for at fremme kontinuitet i bistand til og repræsentation af uledsagede mindreårige bør medlemsstaterne bestræbe sig på, i det omfang det er muligt, at sikre, at den samme fysiske person forbliver ansvarlig for en uledsaget mindreårig, herunder under asylproceduren og efter tildeling af international beskyttelse.
- (17) Et myndigt barn bør på grundlag af en individuel vurdering kun anses for at være afhængigt under omstændigheder, hvor det pågældende barn ikke er i stand til at forsørge sig selv på grund af en fysisk eller mental tilstand, der er forbundet med en alvorlig ikkemidlertidig sygdom eller et alvorligt handicap.
- (18) Bestemmelserne om familiens enhed i denne forordning berører ikke de værdier og principper, som medlemsstaterne anerkender. I tilfælde af polygame ægteskaber er det op til hver medlemsstat selv at beslutte, om de ønsker at anvende bestemmelserne om familiens enhed på polygame husholdninger, herunder også mindreårige børn af en yderligere ægtefælle og en person med international beskyttelse.
- (19) Anvendelse af bestemmelserne om familiens enhed bør altid bygge på ægte familieforhold og bør ikke omfatte tvangsægteskaber og ægteskaber eller partnerskaber, der indgås med det ene formål at sætte den pågældende person i stand til at indrejse i eller opholde sig i medlemsstaterne. For ikke at forskelsbehandle familiemedlemmer på grundlag af, hvor familien blev dannet, bør begrebet familie også omfatte familier, der er dannet uden for oprindelseslandet, men før deres ankomst til Unionens område.
- (20) Når en medlemsstat med henblik på familiens enhed beslutter, at en gift mindreårigs tarv ligger hos den pågældende mindreåriges forældre, bør ægtefællen til denne mindreårige ikke kunne få nogen opholdsret gennem dette ægteskab i henhold til denne forordning.
- (21) Denne forordning berører ikke protokol nr. 24 om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og til TEUF.
- (22) Anerkendelsen af flygtningestatus er deklaratorisk.
- (23) De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) vil kunne give medlemsstaternes myndigheder værdifuld vejledning ved vurderingen af, hvorvidt en ansøger er flygtning i den i Genèvekonventionens artikel 1 anvendte betydning.
- (24) Når det undersøges, hvorvidt ansøgere har en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, og hvorvidt stabile, veletablerede ikkestatslige myndigheder, herunder internationale organisationer, kontrollerer en stat eller en væsentlig del af dens område og yder beskyttelse, og når det vurderes, om ansøgere har adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast i en anden del af oprindelseslandet, som ikke er deres hjemegn (»nationalt beskyttelsesalternativ«), bør den besluttende myndighed bl.a. tage hensyn til relevante generelle oplysninger og anbefalinger, der er udstedt af UNHCR.

(7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUT L 468 af 30.12.2021, s. 1).

- (25) Der bør fastsættes standarder for definitionen og indholdet af flygtningestatus som en vejledning til medlemsstaternes kompetente nationale myndigheder i forbindelse med anvendelse af Genèvekonventionen.
- (26) Det er nødvendigt at indføre fælles kriterier for anerkendelse af asylansøgere som flygtninge i den i Genèvekonventionens artikel 1 anvendte betydning.
- (27) Hvor der ikke foreligger dokumentation eller andre beviser for et eller flere specifikke aspekter af ansøgerens udtalelser, bør tvivlen komme ansøgeren til gode, forudsat at ansøgeren har gjort en reel indsats for at dokumentere, at der er behov for international beskyttelse, at ansøgeren har gjort en reel indsats for at begrunde behovet for international beskyttelse, at alle relevante elementer til ansøgerens rådighed er blevet indgivet og der er givet en tilfredsstillende forklaring på manglen på andre relevante elementer, at ansøgerens erklæringer anses for at være sammenhængende og troværdige, og at den generelle troværdighed er blevet fastslået under hensyntagen til det tidspunkt, hvor ansøgeren ansøgte om international beskyttelse, og, hvor det er relevant, grundende til, at ansøgningen ikke er blevet indgivet tidligere.
- (28) Den besluttende myndighed bør ikke konkludere, at ansøgeren ikke er troværdig, blot fordi ansøgeren ikke baserede sig på sin angivne seksuelle orientering ved den første lejlighed, som vedkommende fik til at angive grunden til forfølgelse, medmindre det er åbenlyst, at ansøgeren blot har til hensigt at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en afgørelse, der medfører, at den pågældende sendes tilbage.
- (29) Ansøgerens overbevisning, tro eller orientering, der afføder aktiviteter, der kunne være grundlag for en velbegrundet frygt for at blive forfulgt eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast, bør tages i betragtning, selv om de helt eller delvis blev holdt skjult i oprindelseslandet.
- (30) Hvor ansøgeren ikke er til rådighed under proceduren på grund af omstændigheder, som ligger uden for ansøgerens kontrol, finder de relevante bestemmelser og garantier i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351⁽⁸⁾, forordning (EU) 2024/1348⁽⁹⁾ og direktiv (EU) 2024/1346⁽¹⁰⁾ anvendelse.
- (31) Det er navnlig nødvendigt at indføre fælles begreber for beskyttelsesbehov, der opstår på stedet, årsager til overlast og beskyttelse, national beskyttelse og forfølgelse, herunder grundene til forfølgelse.
- (32) Enten staten eller stabile, etablerede ikkestatslige myndigheder, herunder internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af statens område, og som opfylder betingelserne i denne forordning, kan yde beskyttelse, forudsat at de er i stand til og villige til at yde beskyttelse. Denne beskyttelse bør være effektiv og af ikkemidlertidig karakter.
- (33) Hvor de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, ikke er staten eller statens agenter, bør den besluttende myndighed som led i vurderingen af ansøgningen om international beskyttelse undersøge, om der findes et nationalt beskyttelsesalternativ, når den har fastslået, at kvalifikationskriterierne i denne forordning ellers ville finde anvendelse på en ansøger. Et nationalt beskyttelsesalternativ mod forfølgelse og alvorlig overlast bør reelt være til rådighed for ansøgere i en del af oprindelseslandet, som de sikkert og lovligt kan rejse til og ind i, og hvori de med rimelighed kan forventes at bosætte sig i. Det bør påhvile den besluttende myndighed at påvise, at der er et nationalt beskyttelsesalternativ. Hvor den besluttende myndighed påviser, at der er et nationalt beskyttelsesalternativ til rådighed, bør ansøgere have ret til at forelægge bevismateriale og indgive de elementer, som de har til rådighed.
- (34) Når den besluttende myndighed overvejer, om ansøgere med rimelighed kan forventes at slå sig ned i en anden del af deres oprindelsesland, bør den besluttende myndighed også tage hensyn til, hvorvidt ansøgere vil være i stand til at opfylde deres egne grundlæggende behov for så vidt angår adgang til fødevarer, hygiejne og husly under de lokale forhold i deres oprindelsesland.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>).

- (35) Hvor de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, er staten eller statens agenter, bør der være en formodning om, at ansøgeren ikke har mulighed for at opnå effektiv beskyttelse, og den besluttende myndighed behøver ikke at undersøge, hvorvidt der findes et nationalt beskyttelsesalternativ. Den besluttende myndighed bør kun have mulighed for at undersøge, om der findes et nationalt beskyttelsesalternativ, hvor det er klart fastslået, at risikoen for forfølgelse eller alvorlig overlast stammer fra en aktør, hvis magt tydeligvis er begrænset til et bestemt geografisk område, eller hvor staten selv alene har kontrol over visse dele af det berørte oprindelsesland.
- (36) Ved vurderingen af en ansøgning på stedet vil det faktum, at risikoen for forfølgelse eller alvorlig overlast er baseret på omstændigheder, som ikke udgør et udtryk for eller en videreførelse af overbevisninger eller orienteringer, som ansøgeren havde i oprindelseslandet, kunne tjene som et fingerpeg om, at ansøgerens eneste eller primære formål var at skabe de nødvendige betingelser for at ansøge om international beskyttelse.
- (37) Afhængigt af omstændighederne vil forfølgelse af kønsspecifik eller børnespecifik karakter kunne omfatte bl.a. ansættelse af mindreårige, kønslemlæstelse, tvangsgæsteskab, børnehandel og børnearbejde samt menneskehandel med henblik på seksuel udnyttelse.
- (38) Forfølgelse vil kunne tage form af uforholdsmæssig eller forskelsbehandlende retsforfølgning eller straf. En sådan uforholdsmæssig eller forskelsbehandlende retsforfølgning eller straf kunne bl.a. opstå i situationer, hvor en ansøger nægter at gøre militærtjeneste af moralske, religiøse eller politiske grunde, eller fordi den pågældende tilhører en bestemt etnisk gruppe eller har et særligt statsborgerskab.
- (39) En af betingelserne for at kunne opnå flygtningestatus i den i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, anvendte betydning er, at der er en årsagssammenhæng mellem grundene til forfølgelsen, nemlig race, religion eller tro, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, og forfølgelsen eller den manglende beskyttelse mod sådan forfølgelse.
- (40) Det er ligeledes nødvendigt at indføre et fælles begreb for forfølgelsesgrunden »tilhørsforhold til en bestemt social gruppe«. Med henblik på afgrænsningen af en bestemt social gruppe bør der tages hensyn til faktorer i forbindelse med ansøgerens seksuelle orientering eller køn, herunder kønsidentitet og kønsudtryk, som vil kunne være forbundet med visse retstraditioner og skikke, der f.eks. fører til kønslemlæstelse, tvangssterilisation eller tvungen abort, for så vidt som disse faktorer er forbundet med ansøgerens velbegrundede frygt for at blive forfulgt. Afhængigt af omstændighederne vil handicap kunne være en egenskab med henblik på at definere en bestemt social gruppe.
- (41) Forholdene i oprindelseslandet, herunder f.eks. eksistensen og anvendelsen af strafferetlige bestemmelser, der specifikt er rettet mod lesbiske, bøsser, biseksuelle, transkønnede og interseksuelle, kan betyde, at disse personer anses for at udgøre en bestemt social gruppe.
- (42) Når medlemsstaternes kompetente myndigheder vurderer en ansøgning om international beskyttelse, bør de anvende metoder til vurdering af ansøgerens troværdighed på en måde, der respekterer denne ansøgers rettigheder som sikret ved chartret og EMRK, navnlig retten til menneskelig værdighed og til respekt for privatliv og familieliv. Specifikt hvad angår seksuel orientering og kønsidentitet, bør ansøgere ikke underkastes nærmere afhøring eller prøver for så vidt angår deres seksuelle praksis.
- (43) De Forenede Nationers mål og principper er fastlagt i præamblen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt og konkretiseres i dens resolutioner om foranstaltninger mod terrorisme. Disse resolutioner erklærer bl.a., at »terrorhandlinger, metoder og fremgangsmåder er i strid med De Forenede Nationers mål og principper, og at bevidst finansiering og planlægning af samt ansporing til terrorhandlinger ligeledes er i strid med De Forenede Nationers mål og principper«.
- (44) Med henblik på anvendelsen af denne forordnings bestemmelser om udelukkelse fra international beskyttelse, når der er rimelig grund til at antage, at en ansøger har begået en handling eller handler i strid med De Forenede Nationers mål og principper som fastlagt i artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt, er det ikke en forudsætning at fastslå, at en sådan ansøger er blevet dømt for en af de terrorhandlinger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

- (45) Med henblik på anvendelsen af denne forordnings bestemmelser om udelukkelse fra international beskyttelse på en ansøger for at have begået handlinger, der udgør deltagelse i en terrorgruppes aktiviteter, ligger det forhold, at det ikke er fastslået, at en sådan ansøger har begået, har forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som defineret i De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolutioner, ikke til hinder for, at medlemsstaternes myndigheder anser ansøgerens adfærd for at være i strid med De Forenede Nationers mål og principper.
- (46) Med henblik på den individuelle vurdering af faktiske forhold, der kan udgøre en alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og principper eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at ansøgeren er blevet dømt ved domstolene i en medlemsstat for deltagelse i en terrorgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom en domstols eller rets konstatering af, at ansøgeren var et ledende medlem af en sådan gruppe, uden at det bore være nødvendigt at godtgøre, at ansøgeren har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.
- (47) En politisk forbrydelse er i princippet ikke en grund, der kan berettige udelukkelse fra flygtningestatus. Særligt grusomme handlinger, hvor den pågældende handling ikke står i rimeligt forhold til de påståede politiske mål, og terrorhandling, der er karakteriseret ved deres voldelighed, også selv om de begås under foregivelse af, at de har et politisk mål, bør dog betragtes som alvorlige ikkepolitiske forbrydelser og kan derfor føre til udelukkelse fra flygtningestatus.
- (48) Der bør også fastsættes standarder for definition og indhold af subsidiær beskyttelsesstatus. Subsidiær beskyttelse bør være et supplement og en tilføjelse til beskyttelsen af flygtninge nedfældet i Genèvekonventionen. Mens grundene til beskyttelse er forskellige for flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus, kan det fortsatte behov for beskyttelse være af samme varighed. Indholdet af den beskyttelse, som flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus giver, vil kun kunne være forskelligt, hvor det udtrykkeligt er fastsat i denne forordning. Denne forordning giver dog medlemsstaterne mulighed for at give de samme rettigheder og ydelser i forbindelse med begge statusser.
- (49) Det er nødvendigt at indføre fælles kriterier for anerkendelse af personer, der søger om international beskyttelse, som personer med subsidiær beskyttelse. Disse kriterier bør hentes fra de internationale forpligtelser i henhold til menneskerettighedsinstrumenter og eksisterende praksis i medlemsstaterne.
- (50) Ved vurderingen af alvorlig overlast, som vil kunne give ansøgere status af personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, bør begrebet vilkårlig vold omfatte vold, der kan ramme personer uden hensyn til deres personlige forhold.
- (51) Ved vurderingen af alvorlig overlast bør situationer, hvor et tredjelands væbnede styrker støder sammen med en eller flere væbnede grupper, eller hvor to eller flere væbnede grupper støder sammen med hinanden, betragtes som intern væbnet konflikt. Det er ikke nødvendigt at betegne denne konflikt som en ikkeinternational væbnet konflikt i henhold til den humanitære folkeret, ligesom det heller ikke er nødvendigt at gøre intensiteten af de væbnede sammenstød, de tilstedeværende væbnede styrkers organiseringsgrad eller konfliktens varighed til genstand for en anden vurdering end den, der foretages af graden af vold i det omhandlede område.
- (52) For så vidt angår beviset for, at der foreligger en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersoners liv eller fysiske integritet, bør de besluttende myndigheder ikke kræve, at ansøgere fører bevis for, at truslen er specifikt rettet mod dem på grund af omstændigheder vedrørende deres personlige forhold. Dog er den grad af vilkårlig vold, der kræves for at underbygge ansøgningen, mindre, hvis ansøgere er i stand til at godtgøre, at de er specifikt berørt på grund af omstændigheder vedrørende deres personlige forhold. Desuden bør den besluttende myndighed undtagelsesvis formode, at der foreligger en alvorlig og individuel trussel, hvor graden af vilkårlig vold som følge af den væbnede konflikt når et niveau, der er så højt, at der er alvorlig grund til at antage, at civilpersoner, der sendes tilbage til oprindelseslandet eller til den relevante del af oprindelseslandet, alene som følge af deres tilstedeværelse der ville løbe en reel risiko for at blive udsat for alvorlig overlast.
- (53) Afhængigt af omstændighederne, herunder varigheden af og formålet med opholdet, vil rejser til oprindelseslandet kunne tjene som et fingerpeg om, at personer med flygtningestatus på ny har søgt beskyttelse i oprindelseslandet eller på ny har bosat sig i deres oprindelsesland, eller, for personer med subsidiær beskyttelsesstatus, at grundene til at indrømme denne status er ophørt med at bestå.

- (54) I overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 bør medlemsstaterne sikre, at ansøgere har adgang til effektive retsmidler ved en domstol eller ret imod afgørelser truffet af den besluttende myndighed, om afvisning af ansøgninger om international beskyttelse som værende ubegrundede eller imod afgørelser om fratagelse af international beskyttelse. I denne henseende bør grundene til, at en besluttende myndighed har besluttet at afvise en ansøgning om international beskyttelse eller fratage en person international beskyttelse, være genstand for en grundig prøvelse ved en kompetent domstol eller ret inden for rammerne af et eventuelt søgsmål til prøvelse af denne afgørelse om afslag eller fratagelse.
- (55) De rejsedokumenter, der for første gang udstedes til personer med international beskyttelse eller forlænges efter denne forordnings ikrafttræden, bør overholde Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004⁽¹²⁾ eller tilsvarende minimumsstandarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer.
- (56) De opholdstilladelser, der for første gang udstedes til personer med international beskyttelse eller forlænges efter denne forordnings ikrafttræden, bør overholde Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002⁽¹³⁾.
- (57) I perioden mellem tildeling af international beskyttelse og udstedelsen af en opholdstilladelse bør medlemsstaterne sikre, at personer med international beskyttelse har effektiv adgang til alle de rettigheder, der er fastsat i denne forordning, med undtagelse af fri bevægelighed inden for Unionen og udstedelse af rejsedokumenter.
- (58) Familiemedlemmer vil som følge af deres tætte forhold til modtagere af international beskyttelse normalt være sårbare over for forfølgelse eller alvorlig overlast på en måde, som vil kunne danne grundlag for tildeling af international beskyttelse. Med henblik på at opretholde familiens enhed bør familiemedlemmer, der befinder sig på samme medlemsstats område, og som ikke er berettiget til international beskyttelse, have ret til at ansøge om opholdstilladelse. Sådanne opholdstilladelser bør gives, medmindre familiemedlemmerne er omfattet af udelukkelsesgrundene eller medmindre hensynet til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden kræver andet. Familiemedlemmer bør også have ret til de rettigheder, der indrømmes personen med international beskyttelse, når international beskyttelse er blevet tildelt. Er der tale om situationer, der er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 2003/86/EF⁽¹⁴⁾, og de betingelser for familiesammenføring, der er fastsat deri, er opfyldt, bør familiemedlemmer til en person med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, gives opholdstilladelse og rettigheder i overensstemmelse med nævnte direktiv, uden at det berører denne forordnings bestemmelser om sikring af familiens enhed. Denne forordning bør anvendes uden, at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF⁽¹⁵⁾.
- (59) Rejsedokumenter bør udstedes til familiemedlemmer til personer med international beskyttelse i overensstemmelse med nationale procedurer.
- (60) Ved vurderingen af en ændring af forholdene i et tredjeland bør medlemsstaternes kompetente myndigheder under hensyntagen til den individuelle situation for en person med international beskyttelse kontrollere, at den eller de aktører, der yder beskyttelse i det pågældende land, har taget rimelige skridt til at forhindre forfølgelse eller alvorlig overlast, at de således bl.a. anvender et effektivt retssystem til afsløring, retsforfølgning og sanktionering af handlinger, der udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, og at den pågældende person med international beskyttelse vil have adgang til en sådan beskyttelse, hvis flygtningestatusen eller den subsidiære beskyttelsesstatus inddrages.
- (61) Når den besluttende myndighed vurderer, om de grunde, der lå til grund for tildeling af international beskyttelse, er ophørt med at bestå, bør den besluttende myndighed tage hensyn til alle relevante og tilgængelige nationale kilder, EU-kilder og internationale kilder til oplysning og vejledning, herunder anbefalinger udstedt af UNHCR.
- (62) Hvor en ansøger er omfattet af anvendelsesområdet for Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, som vedrører beskyttelse af eller bistand fra andre af De Forenede Nationers organer eller agenturer end UNHCR, bør den besluttende myndighed, når den vurderer, hvorvidt den pågældende beskyttelse eller bistand er ophørt med at bestå

⁽¹²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 af 13. december 2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder (EUT L 385 af 29.12.2004, s. 1).

⁽¹³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandssstatsborgere (EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

af grunde, som ligger uden for ansøgerens kontrol, og som ikke er udtryk for ansøgerens vilje, fastslå, hvorvidt ansøgeren var tvunget til at forlade området for det relevante organs eller agenturs organisations operationer, hvorvidt ansøgerens personlige sikkerhed var i alvorlig fare, og hvorvidt det relevante organ eller agentur var ude af stand til at sikre ansøgerens levevilkår i overensstemmelse med sit mandat.

- (63) Hvor flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus er ophørt med at bestå, er en afgørelse fra en medlemsstats besluttende myndighed om at inddrage denne status ikke til hinder for, at den pågældende tredjelandstatsborger eller statsløse søger om opholdstilladelse på grundlag af andre grunde end dem, der berettigede tildeling af international beskyttelse, eller fortsat opholder sig lovligt på den pågældende medlemsstats område på grundlag af andre grunde, navnlig når den pågældende er indehaver af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge i overensstemmelse med relevant EU-ret og national ret.
- (64) En afgørelse om at bringe international beskyttelse til ophør bør ikke have tilbagevirkende kraft. En afgørelse om inddragelse af international beskyttelse bør have tilbagevirkende kraft. Hvor en afgørelse er baseret på en ophørsgrund, bør den ikke have tilbagevirkende kraft. Hvis flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus inddrages med den begrundelse, at den aldrig skulle have været tildelt, bevares eller fortabes erhvervede rettigheder i overensstemmelse med national ret.
- (65) Personer med international beskyttelse bør tage ophold i den medlemsstat, der har tildelt dem beskyttelse. Personer med international beskyttelse, der er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, bør kunne rejse frit ind i og frit færdes på de medlemsstats område, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, inden for den tilladte opholdsperiode i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399⁽¹⁶⁾ og artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen⁽¹⁷⁾. Personer med international beskyttelse kan også ansøge om ophold i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, i overensstemmelse med de relevante EU-regler og de nationale regler; Dette medfører dog ikke nogen overførsel af flygtningestatusen eller den subsidiære beskyttelsesstatus og de dermed forbundne rettigheder.
- (66) For at sikre at personer med international beskyttelse respekterer den godkendte opholds- eller bopælsperiode i overensstemmelse med relevant national ret, EU-ret eller folkeret, bør Rådets direktiv 2003/109/EF⁽¹⁸⁾ ændres således, at den femårsperiode, efter hvilken personer med international beskyttelse vil kunne opnå status som fastboende udlænding i Unionen, i princippet starter forfra, hver gang det konstateres, at en person med international beskyttelse opholder sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der har tildelt personen international beskyttelse, uden at have ret til ophold eller bopæl dér.
- (67) Medlemsstaternes myndigheder har en vis skønsbeføjelse med hensyn til offentlig orden og national sikkerhed, hvilket bør fortolkes i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten. Alt efter en individuel vurdering af de specifikke faktiske forhold kan offentlig orden og statens sikkerhed omfatte tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger er medlem af en organisation, der støtter international terrorisme, eller støtter en sådan organisation. Når en medlemsstats myndigheder vurderer, om en tredjelandstatsborger eller statsløs udgør en risiko for denne medlemsstats nationale sikkerhed, har de ret til at tage hensyn bl.a. til oplysninger, der er modtaget fra andre medlemsstater eller tredjelande.
- (68) Når en kompetent myndighed træffer afgørelse om, hvorvidt personer er berettigede til de i denne forordning fastsatte ydelser, bør den tage behørigt hensyn til barnets tarv og til de særlige omstændigheder i forbindelse med det afhængighedsforhold til en person med international beskyttelse, som nære slægtninge, der allerede befinder sig i den pågældende medlemsstat, og som ikke er familiemedlemmer, står i. Under usædvanlige omstændigheder, hvor en nær slægtning til en person med international beskyttelse er en gift mindreårig, der ikke er ledsaget af sin ægtefælle, vil det kunne være bedst at lade den mindreåriges tarv varetage af vedkommendes oprindelige familie.
- (69) Medlemsstater bør kunne begrænse adgangen til lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed for så vidt angår stillinger, som indebærer udøvelse af offentlig myndighed og varetagelse af ansvar, som skal sikre statens

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Konvention om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19).

⁽¹⁸⁾ Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

eller de andre offentlige myndigheders almene interesser. I forbindelse med udøvelsen af retten til ligebehandling med hensyn til medlemskab af en arbejdstagerorganisation eller udøvelse af et bestemt erhverv bør det være muligt at udelukke personer med international beskyttelse fra deltagelse i administration af offentligretlige organer og fra udførelse af offentligretlige hverv.

- (70) Boligydelse bør udgøre grunddydelser i det omfang, de kan betragtes som social bistand.
- (71) For at sikre at personer med international beskyttelse effektivt kan udnytte de rettigheder og ydelser, der er fastsat i denne forordning, er det nødvendigt, at der tages hensyn til deres særlige behov og de særlige problemer med integration, som de står over for, og at lette deres adgang til integrationsrelaterede rettigheder, navnlig adgang til beskæftigelsesrelaterede uddannelsesmuligheder og til erhvervsuddannelse og adgang til procedurer for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andet bevis for formelle kvalifikationer, særligt i situationer, hvor der ikke foreligger dokumentation, eller hvor de ikke er i stand til at dække omkostningerne i forbindelse med anerkendelsesprocedurerne.
- (72) Personer med international beskyttelse bør have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår social sikring.
- (73) Personer med international beskyttelse bør have adgang til sundhedspleje, herunder fysisk og psykisk sundhedspleje samt seksuel og reproduktiv sundhedspleje, forudsat at statsborgere i den medlemsstat, der har tildelt international beskyttelse, også har adgang hertil.
- (74) Med henblik på at lette integrationen af personer med international beskyttelse i samfundet bør de have adgang til integrationsforanstaltninger på lokalt, regionalt og nationalt plan på betingelser, der fastsættes af medlemsstaterne. Medlemsstaterne bør overveje at opretholde adgangen til sprogkurser for personer med international beskyttelse, hvis de som ansøgere havde adgang til sprogkurser.
- (75) For at sikre et effektivt tilsyn med anvendelsen af denne forordning er det nødvendigt, at der foretages regelmæssige evalueringer.
- (76) Målene for denne forordning, nemlig indførelse af standarder for medlemsstaternes tildeling af international beskyttelse til tredjelandstatsborgere og statsløse, for en ensartet status for flygtninge og for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (77) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (78) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

I denne forordning fastsættes der standarder for:

- a) anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse

- b) en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse
- c) indholdet af den tildelte internationale beskyttelse.

Artikel 2

Materielt anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse og på indholdet af den tildelte internationale beskyttelse.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på nationale humanitære statusser, der tildeles af medlemsstaterne til tredjelandstatsborgere og statsløse, der ikke falder ind under denne forordnings anvendelsesområde. Hvor der tildeles nationale humanitære statusser, må de ikke medføre risiko for forveksling med international beskyttelse.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller statsløs som flygtning
- 2) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller statsløs som værende en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse
- 3) »international beskyttelse«: flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.
- 4) »person med international beskyttelse«: en person, som er blevet tildelt flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.
- 5) »flygtning«: en tredjelandstatsborger, som på grund af en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe opholder sig uden for det land, hvor den pågældende er statsborger, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse, eller en statsløs, som opholder sig uden for det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, af samme grunde som anført ovenfor, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil vende tilbage til dette land, og som ikke er omfattet af artikel 12
- 6) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der ikke anerkendes som flygtning, men for hvem der er alvorlig grund til at antage, at denne person, hvis vedkommende sendes tilbage til sit oprindelsesland eller, for så vidt angår en statsløs, til det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, vil løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast som defineret i artikel 15, og som ikke er omfattet af artikel 17, stk. 1 og 2, og som ikke kan eller, på grund af en sådan risiko, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse
- 7) »ansøgning om international beskyttelse«: en anmodning, der fremsættes af en tredjelandstatsborger eller statsløs, om beskyttelse fra en medlemsstat, når vedkommende må antages at søge om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus
- 8) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
- 9) »f familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod før ansøgerens ankomst til en medlemsstats område, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, som befinder sig på samme medlemsstats område i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:
  - a) ægtefællen til personen med international beskyttelse eller dennes ugifte samlever i et fast forhold, hvis den pågældende medlemsstats relevante nationale ret eller praksis sidestiller ugifte par med gifte par

- b) mindreårige eller voksne omsorgsfhængige børn af par omhandlet i litra a) eller af personen med international beskyttelse, forudsat at børnene er ugifte, og uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som fastsat i henhold til national ret; på grundlag af en individuel vurdering anses en mindreårig for ugift, forudsat at den mindreåriges ægteskab ikke ville have været i overensstemmelse med den relevante nationale ret, hvis det var indgået i den pågældende medlemsstat, navnlig under henvisning til den lovlige ægteskabsalder
- c) hvor personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift, faderen, moderen eller en anden voksen, herunder en voksen søskende, som i henhold til den pågældende medlemsstats ret eller praksis er ansvarlig for denne person; på grundlag af en individuel vurdering anses en mindreårig for ugift, forudsat at den mindreåriges ægteskab ikke ville have været i overensstemmelse med den relevante nationale ret, hvis det var indgået i den pågældende medlemsstat, navnlig under henvisning til den lovlige ægteskabsalder
- 10) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller statsløs under 18 år
- 11) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for vedkommende i medfør af den pågældende medlemsstats ret eller praksis, så længe denne mindreårig ikke reelt befinder sig i en sådan voksen persons varetægt, herunder en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område.
- 12) »opholdstilladelse«: en tilladelse, udstedt af en medlemsstats myndigheder i et ensartet format som fastlagt i forordning (EF) nr. 1030/2002, som giver en tredjelandstatsborger eller statsløs ret til lovligt at opholde sig på medlemsstatens område
- 13) »oprindelsesland«: det land eller de lande, hvor ansøgeren er statsborger eller, for så vidt angår statsløse, havde sit sædvanlige opholdssted.
- 14) »fratagelse af international beskyttelse«: en afgørelse truffet af en besluttende myndighed eller en kompetent domstol om at inddrage eller bringe til ophør, herunder gennem afslag på at forlænge, international beskyttelse
- 15) »besluttende myndighed«: en domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i procedurens administrative fase
- 16) »social sikring«: den sociale sikring, der er fastsat i artikel 3, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽¹⁹⁾
- 17) »social bistand«: ydelser tildelt med det formål at sikre, at personer, der ikke har tilstrækkelige midler, får dækket deres basale behov
- 18) »værge«: en fysisk person eller en organisation, herunder et offentligt organ, der af de kompetente myndigheder er udpeget til at bistå, repræsentere og handle på vegne af en uledsaget mindreårig, alt efter hvad der er tilfældet, for at sikre, at den uledsagede mindreårig kan nyde godt af rettighederne og overholde forpligtelserne i henhold til denne forordning, samtidig med at den pågældendes tarv og generelle velbefindende beskyttes.

KAPITEL II

VURDERING AF ANSØGNINGER OM INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 4

Forelæggelse af oplysninger og vurdering af faktiske forhold og omstændigheder

1. Ansøgere skal forelægge alle til rådighed værende elementer, der underbygger deres ansøgning om international beskyttelse. Med henblik herpå skal ansøgere fuldt ud samarbejde med den besluttende myndighed og med andre kompetente myndigheder og skal være til stede og til rådighed på den medlemsstats område, der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning, under hele proceduren, herunder under vurderingen af de relevante elementer af ansøgningen.

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

2. De i stk. 1 omtalte elementer består af følgende:
  - a) ansøgerens erklæringer, og
  - b) al dokumentation, som ansøgeren råder over, vedrørende følgende:
    - i) ansøgerens grunde for at ansøge om international beskyttelse
    - ii) ansøgerens alder
    - iii) ansøgerens baggrund, herunder relevante familiemedlemmers og andre slægtninges baggrund
    - iv) ansøgerens identitet
    - v) ansøgerens nationalitet eller nationaliteter
    - vi) ansøgerens land eller lande og tidligere opholdssted eller opholdssteder
    - vii) tidligere ansøgninger om international beskyttelse fra ansøgeren
    - viii) resultaterne af en eventuel procedure for genbosætning eller indrejse af humanitære årsager, der vedrører ansøgeren, som defineret i forordning (EU) 2024/1350
    - ix) ansøgerens rejseruter, og
    - x) ansøgerens rejsedokumenter.
3. Den besluttende myndighed vurderer de relevante elementer i en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med artikel 34 i forordning (EU) 2024/1348.
4. Det forhold, at en ansøger allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller for direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast, anses for at være en god grund til at antage, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig.
5. Er et eller flere særlige aspekter af ansøgerens erklæringer ikke underbygget af dokumentation eller andre beviser, kræves der ingen yderligere beviser for så vidt angår disse særlige aspekter, hvis følgende betingelser er opfyldt:
  - a) ansøgeren har oprigtigt bestræbt sig på at underbygge sin ansøgning om international beskyttelse
  - b) alle de relevante elementer, som ansøgeren råder over, er blevet forelagt, og der er givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelle manglende relevante elementer
  - c) ansøgerens erklæringer anses for at være sammenhængende og troværdige og strider ikke imod tilgængelige specifikke og generelle oplysninger, der er relevante for ansøgerens sag
  - d) ansøgerens generelle troværdighed er slået fast, idet der bl.a. er taget hensyn til det tidspunkt, hvor ansøgeren har ansøgt om international beskyttelse.

Artikel 5

Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet

1. En velbegrunnet frygt for at blive forfulgt eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast kan være baseret:
  - a) begivenheder, der har fundet sted, siden ansøgeren forlod oprindelseslandet, eller
  - b) aktiviteter, som ansøgeren har deltaget i, siden vedkommende forlod oprindelseslandet, navnlig hvis det er godtgjort, at de tilgrundliggende aktiviteter er et udtryk for og en videreførelse af overbevisninger, tro eller holdninger, som ansøgeren havde i oprindelseslandet.

2. Hvis risikoen for forfølgelse eller alvorlig overlast er baseret på omstændigheder, som ansøgeren har skabt, siden vedkommende forlod oprindelseslandet, med det ene eller primære formål at skabe de nødvendige betingelser for at ansøge om international beskyttelse, kan de besluttende myndigheder afslå at tildele international beskyttelse, idet dog enhver afgørelse, der træffes om ansøgningen om international beskyttelse, skal overholde Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951 som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 («Genèvekonventionen»), den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Artikel 6

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast, kan være:

- a) staten
- b) parter eller organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af statens område
- c) ikkestatslige aktører, hvis det kan påvises, at de i artikel 7, stk. 1, omhandlede aktører ikke er i stand til eller ikke er villige til at yde beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast.

Artikel 7

Aktører, der yder beskyttelse

1. Kun følgende aktører kan yde beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast, forudsat at de er i stand til og villige til at yde effektiv og ikkemidlertidig beskyttelse i overensstemmelse med stk. 2:

- a) staten
- b) stabile, etablerede ikkestatslige myndigheder, herunder internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af statens område

2. Beskyttelsen mod forfølgelse og alvorlig overlast skal være effektiv og af ikkemidlertidig karakter. En sådan beskyttelse anses for at være ydet, hvor de i stk. 1 omhandlede aktører tager rimelige skridt til at forhindre forfølgelse eller udsættelse for alvorlig overlast, bl.a. ved at anvende et effektivt retssystem til afsløring, retsforfølgning og sanktionering af handlinger, der udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, og hvor en ansøger har adgang til en sådan beskyttelse.

3. Ved vurderingen af, om stabile, etablerede ikkestatslige myndigheder, herunder internationale organisationer, kontrollerer en stat eller en væsentlig del af dens område og yder beskyttelse i den i stk. 2 anvendte betydning, skal den besluttende myndighed tage hensyn til præcise og aktuelle oplysninger om oprindelseslandene indhentet fra relevante og tilgængelige nationale kilder, EU-kilder og internationale kilder og, hvor denne er til rådighed, den i artikel 11 i forordning (EU) 2021/2303 omhandlede fælles analyse af situationen i bestemte oprindelseslande og de vejledende notater.

Artikel 8

Nationalt beskyttelsesalternativ

1. Hvor staten eller statens agenter ikke er de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, undersøger den besluttende myndighed som led i vurderingen af ansøgningen om international beskyttelse, hvorvidt en ansøger ikke har behov for international beskyttelse, fordi ansøgeren sikkert og lovligt kan rejse til og ind i en del af oprindelseslandet og med rimelighed kan forventes at bosætte sig der, og hvorvidt ansøgeren i den pågældende del af landet:

- a) ikke har nogen velbegrundet frygt for at blive forfulgt eller ikke løber nogen reel risiko for at lide alvorlig overlast, eller
- b) har adgang til effektiv og ikkemidlertidig beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast.

2. Hvor de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, er staten eller statens agenter, skal den besluttende myndighed formode, at ansøgeren ikke har mulighed for at opnå effektiv beskyttelse, og det er ikke nødvendigt at foretage en undersøgelse som omhandlet i stk. 1.

Den besluttende myndighed må kun foretage en undersøgelse som omhandlet i stk. 1, hvor det klart kan fastslås, at risikoen for forfølgelse eller alvorlig overlast stammer fra en aktør, hvis magt er klart begrænset til et bestemt geografisk område, eller hvor staten selv alene har kontrol over visse dele af landet.

3. Den besluttende myndighed foretager en undersøgelse som omhandlet i stk. 1, når den har fastslået, at kvalifikationskriterierne i denne forordning ellers ville finde anvendelse på en ansøger. Det påhviler den besluttende myndighed at påvise, at der er et nationalt beskyttelsesalternativ til rådighed for ansøgeren. Ansøgeren er berettiget til at fremlægge dokumentation og forelægge ethvert element, der indikerer, at et sådant alternativ ikke er til rådighed for vedkommende. Den besluttende myndighed tager hensyn til den dokumentation og de elementer, som ansøgeren har fremlagt.

4. Ved undersøgelsen af, om ansøgeren har en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse og alvorlig overlast i en del af det pågældende oprindelsesland i overensstemmelse med stk. 1, tager den besluttende myndighed på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse, hensyn til de generelle forhold, der hersker i den pågældende del af oprindelseslandet, og til ansøgerens personlige forhold, der er fastsat i artikel 4. Med henblik herpå tager den besluttende myndighed hensyn til præcise og aktuelle oplysninger fra relevante og tilgængelige nationale kilder, EU-kilder og internationale kilder og, hvor denne er til rådighed, den i artikel 11 i forordning (EU) 2021/2303 omhandlede fælles analyse af situationen i bestemte oprindelseslande og de vejledende notater.

5. Med henblik på stk. 1 tager den besluttende myndighed følgende i betragtning:

- a) de generelle forhold, der hersker i den relevante del af oprindelseslandet, herunder adgangen til, og effektiviteten og varigheden af, beskyttelsen omhandlet i artikel 7
- b) ansøgerens personlige forhold i relation til faktorer såsom helbred, alder, køn, herunder kønsidentitet, seksuel orientering, etnisk oprindelse og tilhørsforhold til et nationalt mindretal, og
- c) hvorvidt ansøgeren vil være i stand til at opfylde sine egne grundlæggende behov.

6. Hvor ansøgeren er en uledsaget mindreårig, tager den besluttende myndighed hensyn til den mindreåriges tarv og navnlig tilstedeværelsen af varige og passende varetægts- og forældremyndighedsordninger.

KAPITEL III

ANERKENDELSE SOM FLYGTNING

Artikel 9

Forfølgelse

1. Som forfølgelse i henhold til Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, anses adfærd, der:

- a) er tilstrækkelig alvorlig på grund af sin karakter eller gentagne forekomst til at udgøre en alvorlig krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder, navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til Artikel 15, stk. 2, i EMRK, eller
- b) består i akkumulering af adskillige foranstaltninger, herunder krænkelse af menneskerettighederne, der er tilstrækkelig alvorlig til at berøre et menneske på en tilsvarende måde som adfærd omhandlet i litra a).

2. Forfølgelse i henhold til stk. 1 kan bl.a. tage form af:

- a) fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb
- b) juridiske, administrative, politimæssige eller retlige foranstaltninger, der i sig selv er forskelsbehandlende eller gennemføres på en forskelsbehandlende måde
- c) uforholdsmæssig eller forskelsbehandlende retsforfølgning eller straf

- d) nægtelse af adgang til retsmidler, som resulterer i en uforholdsmæssig eller forskelsbehandlende straf
- e) retsforfølgning eller straf for at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt, hvor militærtjeneste ville omfatte forbrydelser eller handlinger, der er omfattet af anvendelsesområdet for udelukkelsesgrundene i artikel 12, stk. 2
- f) handlinger af kønsspecifik eller børnespecifik karakter.

3. For at en ansøger kan opfylde definitionen af »flygtning« i artikel 3, nr. 5), skal der være en sammenhæng mellem de i artikel 10 omhandlede grunde til forfølgelse og forfølgelse i henhold til nærværende artikels stk. 1 eller den manglende beskyttelse mod en sådan forfølgelse.

Artikel 10

Grundene til forfølgelse

1. Ved vurderingen af grundene til forfølgelse tages der hensyn til følgende elementer:
  - a) Begrebet race omfatter navnlig forhold vedrørende hudfarve, afstamning eller tilhørsforhold til en given etnisk gruppe.
  - b) Begrebet religion omfatter navnlig teistiske, ikketeistiske og ateistiske overbevisninger, deltagelse i eller undladelse af deltagelse i privat eller offentlig gudstjeneste, enten alene eller i fællesskab med andre, andre religiøse handlinger eller udtryk for synspunkter eller former for personlig eller fællesskabspræget adfærd baseret på eller bestemt af en religiøs overbevisning.
  - c) Begrebet nationalitet omfatter ikke udelukkende statsborgerskab eller mangel på samme, men navnlig også tilhørsforhold til en gruppe, der defineres ved sin kulturelle, etniske eller sproglige identitet, sin fælles geografiske eller politiske oprindelse eller sit forhold til befolkningen i en anden stat.
  - d) Begrebet tilhørsforhold til en bestemt social gruppe omfatter navnlig tilhørsforhold til en gruppe:
    - i) hvis medlemmer har samme eller opfattes som havende samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller et karakteristisk træk eller en tro, der er så grundlæggende for deres identitet eller samvittighed, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå, og
    - ii) som har en særskilt identitet i det relevante land, fordi den af det omgivende samfund opfattes som værende anderledes.
  - e) Begrebet politisk anskuelse omfatter navnlig det forhold, at en person har en bestemt mening, overbevisning eller tro med hensyn til anliggender, der vedrører de aktører, der kan stå bag forfølgelse, der er nævnt i artikel 6, og deres politik eller metoder, uanset om ansøgeren har handlet i overensstemmelse med denne mening, overbevisning eller tro.

Afhængigt af forholdene i oprindelseslandet omfatter begrebet tilhørsforhold til en bestemt social gruppe som omhandlet i første afsnit, litra d), tilhørsforhold til en gruppe, hvis fælles karakteristiske træk er seksuel orientering. Der tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentitet og kønsudtryk, ved afgørelsen af, om en person har et tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, og ved bestemmelsen af en sådan gruppes karakteristiske træk.

2. Ved vurdering af, om en ansøger har en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt, er det irrelevant, om ansøgeren faktisk har de racemæssige, religiøse, nationale, sociale eller politiske karakteristiske træk, der fører til forfølgelse, såfremt et sådant karakteristisk træk tillægges den pågældende af den aktør, der står bag forfølgelsen.

3. Ved vurderingen af, om en ansøger har en velbegrunnet frygt for at blive forfulgt, kan den besluttende myndighed ikke med rimelighed forvente, at en ansøger tilpasser eller ændrer sin adfærd, overbevisning eller identitet eller afholder sig fra visse former for praksis for at undgå risikoen for forfølgelse i sit oprindelsesland, hvor sådan adfærd, overbevisning eller praksis er uløseligt forbundet med vedkommendes identitet.

*Artikel 11***Ophør**

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs ophører med at være anerkendt som flygtning, hvor eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

- a) tredjelandstatsborgeren har frivilligt på ny søgt beskyttelse i det land, hvor vedkommende er statsborger
- b) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har efter at have mistet sit statsborgerskab frivilligt generhvervet dette
- c) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har erhvervet et nyt statsborgerskab og nyder beskyttelse i landet for dette nye statsborgerskab
- d) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har frivilligt på ny bosat sig i det land, som vedkommende forlod, eller uden for hvilket vedkommende opholdt sig af frygt for at blive forfulgt
- e) tredjelandstatsborgeren kan ikke længere afslå at søge beskyttelse i det land, hvor vedkommende er statsborger, fordi de forhold, ifølge hvilke vedkommende er blevet anerkendt som flygtning, er ophørt med at bestå
- f) den statsløse kan, hvis der er tale om en statsløs, vende tilbage til det land, hvor vedkommende havde sit sædvanlige opholdssted, fordi de forhold, ifølge hvilke vedkommende er blevet anerkendt som flygtning, er ophørt med at bestå.

Første afsnits litra e) og f) finder ikke anvendelse på en flygtning, der kan påberåbe sig tvingende grunde angående tidligere forfølgelse til ikke at ville søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, eller, såfremt den pågældende er statsløs, i det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

2. For at vurdere, om stk. 1, første afsnit, litra e) og f), finder anvendelse, skal den besluttende myndighed:

- a) tage hensyn til præcise og aktuelle oplysninger fra relevante og disponible nationale kilder, EU-kilder og internationale kilder og, hvor denne er til rådighed, den i artikel 11 i forordning (EU) 2021/2303 omhandlede fælles analyse af situationen i bestemte oprindelseslande og de vejledende notater
- b) tage i betragtning, hvorvidt ændringen af forholdene er af en så væsentlig og ikkemidlertidig karakter, at flygtningens frygt for at blive forfulgt ikke længere kan anses for at være velbegrundet.

*Artikel 12***Udelukkelse**

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvor denne tredjelandstatsborger eller statsløse:

- a) er omfattet af anvendelsesområdet for Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, der vedrører beskyttelse eller bistand fra andre af De Forenede Nationers organer eller agenturer end De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge; når en sådan beskyttelse eller bistand af en hvilken som helst grund er ophørt, uden at denne tredjelandstatsborger eller statsløses stilling er definitivt afgjort i overensstemmelse med de relevante resolutioner vedtaget af De Forenede Nationers Generalforsamling, skal denne tredjelandstatsborger eller statsløse uden videre have ret til at nyde godt af de fordele, der følger af denne forordning
- b) af de kompetente myndigheder i det land, hvor denne tredjelandstatsborger eller statsløse har taget ophold, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der knytter sig til besiddelse af statsborgerskab i dette land, eller tilsvarende rettigheder og pligter.

2. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis der er alvorlig grund til at antage, at denne tredjelandstatsborger eller statsløse:

- a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de internationale aftaler, der er udarbejdet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser

- b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse uden for asyllandet forud for anerkendelsen af denne tredjelandstatsborger eller statsløse som flygtning, hvilket forstås som tidspunktet for tildeling af flygtningestatus; særligt grusomme handlinger kan klassificeres som alvorlige ikkepolitiske forbrydelser, selv om de begås med et påstået politisk mål
- c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger som fastlagt i præamblen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt.
3. Stk. 2 finder anvendelse på personer, der anstifter til eller på anden måde deltager i at begå de deri omhandlede forbrydelser eller handlinger.
4. Når den besluttende myndighed på grundlag af en vurdering af, hvor alvorlige de forbrydelser eller handlinger, der er begået af den pågældende person, er, og af den pågældendes individuelle ansvar, under hensyntagen til alle omstændighederne i forbindelse med disse forbrydelser eller handlinger og den pågældendes situation, har fastslået, at en eller flere af de relevante udelukkelsesgrunde, der er fastsat i stk. 2 eller 3, finder anvendelse, udelukker den besluttende myndighed ansøgeren fra flygtningestatus uden at foretage en proportionalitetsvurdering, der hænger sammen med frygten for at blive forfulgt.
5. Som led i den i stk. 4 omhandlede vurdering skal den besluttende myndighed, når den foretager en undersøgelse i henhold til stk. 2 og 3 i forhold til en mindreårig, bl.a. tage hensyn til den mindreåriges evne til at blive betraget som ansvarlig i henhold til strafferetten, hvis den mindreårige havde begået forbrydelsen på den medlemsstats område, der behandler ansøgningen om international beskyttelse, i overensstemmelse med national ret angående den kriminelle lavalder.

KAPITEL IV FLYGTNINGESTATUS

Artikel 13

Tildeling af flygtningestatus

Den besluttende myndighed tildeler tredjelandstatsborgere og statsløse, der anerkendes som flygtninge i medfør af kapitel II og III, flygtningestatus.

Artikel 14

Fratagelse af flygtningestatus

1. Den besluttende myndighed fratager en tredjelandstatsborgers eller statsløs' flygtningestatus, hvor:
- a) denne tredjelandstatsborger eller statsløse er ophørt med at være flygtning i overensstemmelse med artikel 11
- b) denne tredjelandstatsborger eller statsløse burde have været eller er udelukket fra at opnå flygtningestatus i overensstemmelse med artikel 12
- c) denne tredjelandstatsborgers eller statsløses afgivelse af forkerte oplysninger om faktiske forhold, herunder anvendelse af falske dokumenter, eller fortieelse af faktiske forhold var afgørende for tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus
- d) der er rimelig grund til at betragte denne tredjelandstatsborger eller statsløse som en fare for sikkerheden i den medlemsstat, denne tredjelandstatsborger eller statsløse befinder sig i
- e) denne tredjelandstatsborger eller statsløse har modtaget en endelig dom for en særlig alvorlig forbrydelse og udgør en fare for samfundet i den medlemsstat, hvor denne tredjelandstatsborger eller statsløse befinder sig
2. Den besluttende myndighed kan i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra d) og e), beslutte ikke at tildele flygtningestatus, hvor en afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse endnu ikke er truffet.
3. Personer, som denne artikels stk. 1, litra d) og e), eller stk. 2 finder anvendelse på, har adgang til de rettigheder, der er fastsat i Genèvekonventionens artikel 3, 4, 16, 22, 31, 32 og 33, eller tilsvarende rettigheder, forudsat at de befinder sig i medlemsstaten.

4. Den besluttende myndighed, der tildelte flygtningestatus, skal på et individuelt grundlag påvise, at personen med den tildelte flygtningestatus er ophørt med at være flygtning eller aldrig burde være blevet tildelt flygtningestatus eller ikke længere bør have flygtningestatus af de grunde, der er fastsat i denne artikels stk. 1. I forbindelse med fratagelsesproceduren finder artikel 66 i forordning (EU) 2024/1348 anvendelse.

KAPITEL V

BERETTIGELSE TIL SUBSIDIÆR BESKYTTELSE

Artikel 15

Alvorlig overlast

Ved alvorlig overlast som omhandlet i artikel 3, stk. 6, forstås:

- a) dødsstraf eller henrettelse
- b) udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i oprindelseslandet, eller
- c) en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Artikel 16

Ophør

1. En person med subsidiær beskyttelsesstatus ophører med at være berettiget til subsidiær beskyttelse, når de forhold, der førte til tildeling af den pågældende status, er ophørt med at bestå eller har ændret sig i en sådan grad, at beskyttelse ikke længere er påkrævet.
2. For at vurdere, hvorvidt de forhold, der førte til tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus, er ophørt med at bestå, eller har ændret sig i en sådan grad, at beskyttelse ikke længere er påkrævet, skal den besluttende myndighed:
  - a) tage hensyn til præcise og aktuelle oplysninger fra relevante og disponible nationale kilder, EU-kilder og internationale kilder og, hvor denne er til rådighed, den i artikel 11 i forordning (EU) 2021/2303 omhandlede fælles analyse af situationen i bestemte oprindelseslande og de vejledende notater
  - b) tage hensyn til, hvorvidt ændringen af forholdene er af en så væsentlig og ikkemidlertidig karakter, at personen med subsidiær beskyttelsesstatus ikke længere løber nogen reel risiko for alvorlig overlast.
3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person med subsidiær beskyttelsesstatus, der kan påberåbe sig tvingende grunde angående tidligere alvorlig overlast til ikke at ville søge beskyttelse i det land, hvor den pågældende er statsborger, eller, hvis den pågældende er statsløs, i det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

Artikel 17

Udelukkelse

1. En tredjelandstatsborger eller statsløs er udelukket fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse, hvis der er alvorlig grund til at formode, at denne tredjelandstatsborger eller statsløse:
  - a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de internationale aftaler, der er udarbejdet for at træffe forholdsregler mod sådanne forbrydelser
  - b) har begået en grov forbrydelse inden sin ankomst til medlemsstatens område eller er blevet dømt for en alvorlig forbrydelse efter ankomsten
  - c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger som fastlagt i præamblen til og artikel 1 og 2 i De Forenede Nationers pagt

d) udgør en fare for samfundet eller den nationale sikkerhed.

2. Stk. 1 finder anvendelse på personer, der anstifter til eller på anden måde deltager i at begå de deri omhandlede forbrydelser eller handlinger.

3. Medlemsstaterne kan udelukke en tredjelandstatsborger eller en statsløs fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse, hvis denne tredjelandstatsborger eller statsløse, inden vedkommende fik tilladelse til at rejse ind i den pågældende medlemsstat, har begået en eller flere forbrydelser, der falder uden for stk. 1, litra a), b) og c), men som ville kunne straffes med fængsel, hvis de var begået i den berørte medlemsstat, og denne tredjelandstatsborger eller statsløse udelukkende har forladt oprindelseslandet for at undgå sanktioner som følge af disse forbrydelser.

4. Når den besluttende myndighed på grundlag af en vurdering af, hvor alvorlige de forbrydelser eller handlinger, der er begået af den pågældende person, er, og af den pågældendes individuelle ansvar og under hensyntagen til alle omstændighederne i forbindelse med disse forbrydelser eller handlinger og den pågældendes situation har fastslået, at en eller flere af de relevante udelukkelsesgrunde, der er fastsat i stk. 1 eller 2, finder anvendelse, udelukker den besluttende myndighed ansøgeren fra subsidiær beskyttelsesstatus uden at foretage en proportionalitetsvurdering, der hænger sammen med frykten for alvorlig overlast.

5. Som led i den i stk. 4 omhandlede vurdering skal den besluttende myndighed, når den foretager en undersøgelse i henhold til stk. 1 i forhold til en mindreårig, bl.a. tage hensyn til den mindreåriges evne til at blive betragtet som ansvarlig i henhold til strafferetten, hvis den mindreårige havde begået forbrydelsen på den medlemsstats område, der behandler ansøgningen om international beskyttelse, i overensstemmelse med national ret angående den kriminelle lavalder eller, hvis det er relevant, en dom for en alvorlig forbrydelse efter den mindreåriges ankomst.

KAPITEL VI

SUBSIDIÆR BESKYTTELSESSTATUS

Artikel 18

Tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus

Den besluttende myndighed tildeler tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er berettiget til subsidiær beskyttelse i medfør af kapitel II og V, subsidiær beskyttelsesstatus.

Artikel 19

Fratagelse af subsidiær beskyttelsesstatus

1. Den besluttende myndighed fratager en tredjelandstatsborger eller statsløs vedkommendes subsidiære beskyttelsesstatus, hvis:

- a) denne tredjelandstatsborger eller statsløse er ophørt med at være berettiget til subsidiær beskyttelsesstatus i overensstemmelse med artikel 16
- b) denne tredjelandstatsborger eller statsløse efter at have fået tildelt subsidiær beskyttelsesstatus burde have været udelukket fra eller er udelukket fra at være berettiget til subsidiær beskyttelse o overensstemmelse med artikel 17
- c) denne tredjelandstatsborger eller statsløse har givet forkerte oplysninger om faktiske forhold, herunder anvendt falske dokumenter, eller fortiet faktiske forhold, og dette var afgørende for tildeling af subsidiær beskyttelsesstatus

2. Den besluttende myndighed, der tildelte subsidiær beskyttelsesstatus, skal på et individuelt grundlag påvise, at personen med subsidiær beskyttelsesstatus er ophørt med at være berettiget til subsidiær beskyttelse eller aldrig burde være blevet tildelt subsidiær beskyttelsesstatus eller ikke længere bør være en person med subsidiær beskyttelsesstatus af de grunde, der er anført i denne artikels stk. 1. Under fratagelsesproceduren finder artikel 66 i forordning (EU) 2024/1348 anvendelse.

KAPITEL VII

INDHOLDET AF RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE VED INTERNATIONAL BESKYTTELSE FOR PERSONER MED INTERNATIONAL BESKYTTELSE

AFDELING I

Fælles bestemmelser

Artikel 20

Generelle regler

1. Uden at det berører de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i Genèvekonventionen, har personer med international beskyttelse de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette kapitel.
2. Personer med international beskyttelse har adgang til de rettigheder, der er fastsat i dette kapitel, når der er givet international beskyttelse, og så længe der haves flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus.
3. Hvis der ikke udstedes en opholdstilladelse til en person med international beskyttelse inden for 15 dage efter, at der er givet international beskyttelse, træffer den pågældende medlemsstat foreløbige foranstaltninger såsom registrering eller udstedelse af et dokument for at sikre, at vedkommende har effektiv adgang til de rettigheder, der er fastsat i dette kapitel, bortset fra dem, der er fastsat i artikel 25 og 27, indtil der er udstedt en opholdstilladelse i overensstemmelse med artikel 24.
4. Ved anvendelsen af dette kapitel, og når det fastslås, at en person har særlige behov, fordi vedkommende f.eks. er en mindreårig, en uledsaget mindreårig, en person med handicap, en ældre person, en gravid kvinde, en enlig forælder med et mindreårigt eller et voksent forsørgerberettiget barn, et offer for menneskehandel, en person med en alvorlig sygdom, en person med en mental forstyrrelse eller en person, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, tager de kompetente myndigheder hensyn til disse særlige behov.
5. Ved anvendelsen af de bestemmelser i dette kapitel, der vedrører mindreårige, skal hensynet til barnets tarv være et primært hensyn hos de kompetente myndigheder.

Artikel 21

Beskyttelse mod refolement

Princippet om non-refoulement skal overholdes i overensstemmelse med EU-retten og folkeretten.

Artikel 22

Information

De kompetente myndigheder giver personer med international beskyttelse oplysninger om de rettigheder og forpligtelser, der er knyttet til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, hurtigst muligt efter tildelingen af en sådan beskyttelse. De pågældende oplysninger, som nærmere angivet i bilag I, skal:

- a) gives på et sprog, som modtageren kan forstå eller med rimelighed må formodes at forstå, og
- b) indeholde en udtrykkelig henvisning til konsekvenserne af ikke at overholde de forpligtelser, der fremgår af artikel 27 om bevægelighed inden for Unionen.

*Artikel 23***Sikring af familiens enhed**

1. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har tildelt international beskyttelse til en person med international beskyttelse, udsteder i overensstemmelse med de nationale procedurer opholdstilladelser til familiemedlemmer til den pågældende person med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til international beskyttelse, og som ansøger om opholdstilladelse i den pågældende medlemsstat, hvis denne artikels stk. 3, 4 eller 5 ikke finder anvendelse, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.
2. En opholdstilladelse, der udstedes i henhold til stk. 1, skal have samme udløbsdato som den opholdstilladelse, som er udstedt til personen med international beskyttelse, og skal kunne forlænges lige så længe, som opholdstilladelsen udstedt til personen med international beskyttelse forlænges. Gyldighedsperioden for den opholdstilladelse, der udstedes til familiemedlemmet, må ikke strække sig til senere end udløbsdatoen for den opholdstilladelse, der er givet til personen med international beskyttelse.
3. Der udstedes i henhold til denne forordning ikke opholdstilladelse til et familiemedlem, som er eller ville være udelukket fra at få tildelt international beskyttelse i henhold til kapitel III og V.
4. Der udstedes i henhold til denne forordning ikke opholdstilladelse til en ægtefælle eller en ugift samlever i et fast forhold, hvis der er kraftige indicier for, at ægteskabet eller partnerskabet udelukkende er blevet indgået med det formål at give den pågældende person mulighed for at indrejse eller tage ophold i den pågældende medlemsstat.
5. Hvor det af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i forbindelse med det pågældende familiemedlem er nødvendigt, udstedes der ikke en opholdstilladelse til dette familiemedlem, og sådanne opholdstilladelser, der allerede er udstedt, inddrages eller forlænges ikke.
6. Familiemedlemmer, der har fået opholdstilladelse i henhold til denne artikels stk. 1, har adgang til de rettigheder, der er fastsat i artikel 25-32, 34 og 35.
7. Medlemslandene kan anvende denne artikel på andre nære slægtninge, herunder søskende, der levede sammen som en del af familien før ansøgerens ankomst til medlemsstatens område, og som er afhængige af personen med international beskyttelse. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel på en gift mindreårig, forudsat at det er i overensstemmelse med den pågældende mindreåriges tarv.

*AFSNIT II***Rettigheder og forpligtelser i tilknytning til bopæl og ophold***Artikel 24***Opholdstilladelser**

1. Personer med international beskyttelse har ret til en opholdstilladelse, så længe de har flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus.
2. Der udstedes en opholdstilladelse hurtigst muligt efter tildelingen af flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus, og senest 90 dage efter meddelelse af afgørelsen om at tildele international beskyttelse, ved brug af den ensartede udformning, der er fastlagt i forordning (EF) nr. 1030/2002.
3. En opholdstilladelse udstedes gratis eller mod et gebyr, der ikke overstiger det gebyr, der skal betales af den pågældende medlemsstats statsborgere for udstedelse af identitetskort.
4. En opholdstilladelse skal have en oprindelig gyldighedsperiode på mindst tre år for personer med flygtningestatus og mindst et år for personer med subsidær beskyttelsesstatus.

Når opholdstilladelser udløber, forlænges de i mindst tre år for personer med flygtningestatus og i mindst to år for personer med subsidær beskyttelsesstatus.

Forlængelsen af opholdstilladelser tilrettelægges på en sådan måde, at der sikres kontinuitet i den periode, hvor opholdet er tilladt, uden afbrydelse mellem den periode, der er omfattet af udløbet af tilladelsen, og den forlængede tilladelse, forudsat at personen med international beskyttelse handler i overensstemmelse med den relevante nationale ret, der fastsætter de administrative formaliteter for forlængelse.

5. De kompetente myndigheder må kun inddrage eller afslå at forlænge en opholdstilladelse, hvis de har frataget flygtningestatus i overensstemmelse med artikel 14 eller subsidiær beskyttelsesstatus i overensstemmelse med artikel 19.

Artikel 25

Rejsedokumenter

1. Medmindre tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i forbindelse med en person med flygtningestatus kræver andet, udsteder de kompetente myndigheder rejsedokumenter i det format, der er fastlagt i tillægget til Genèvekonventionen, og som opfylder de minimumsstandarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer, der er beskrevet i forordning (EF) nr. 2252/2004, til personer med flygtningestatus. Sådanne rejsedokumenter skal være gyldige i mere end ét år.

2. Medmindre tvingende hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i forbindelse med en person med subsidiær beskyttelsesstatus kræver andet, udsteder de kompetente myndigheder rejsedokumenter, som opfylder de minimumsstandarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer, der er beskrevet i forordning (EF) nr. 2252/2004, til personer med subsidiær beskyttelsesstatus, som ikke er i stand til at erhverve eller forlænge et nationalt pas. Sådanne rejsedokumenter skal være gyldige i mere end ét år.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstater, der ikke anvender Schengenreglerne, udsteder under udøvelse af deres forpligtelser i henhold til denne artikels stk. 1 og 2 rejsedokumenter i det format, der er fastlagt i tillægget til Genèvekonventionen, og som opfylder minimumsstandarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer, der svarer til dem, der er beskrevet i forordning (EF) nr. 2252/2004, til personer med flygtningestatus, idet der tages hensyn til specifikationerne fra Organisationen for International Civil Luftfart, navnlig specifikationerne i dokument 9303 om maskinlæsbare rejsedokumenter.

De kompetente myndigheder i medlemsstater, der ikke anvender Schengenreglerne, udsteder under udøvelse af deres forpligtelser i henhold til denne artikels stk. 1 og 2 rejsedokumenter, som opfylder minimumsstandarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer, der svarer til dem, der er beskrevet i forordning (EF) nr. 2252/2004, til personer med subsidiær beskyttelsesstatus, som ikke er i stand til at erhverve eller forlænge et nationalt pas, idet der tages hensyn til specifikationerne fra Organisationen for International Civil Luftfart, navnlig specifikationerne i dokument 9303 om maskinlæsbare rejsedokumenter.

Artikel 26

Fri bevægelighed inden for medlemsstaten

Personer med international beskyttelse har ret til fri bevægelighed i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, herunder retten til at vælge sit opholdssted i dette område på samme betingelser og med samme begrænsninger som dem, der gælder for andre tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på dette område og generelt er i samme situation.

Artikel 27

Bevægelighed inden for Unionen

Personer med international beskyttelse har ikke ret til at opholde sig i andre medlemsstater end den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse. Dette berører ikke deres ret til at:

a) ansøge om og få adgang til opholdsret i en anden medlemsstat i henhold til nævnte medlemsstats nationale ret eller i henhold til relevante bestemmelser i EU-retten eller i internationale aftaler

- b) færdes frit i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen.

AFDELING III

Rettigheder i tilknytning til integration

Artikel 28

Adgang til beskæftigelse

1. Personer med international beskyttelse har ret til at søge lønnet beskæftigelse eller udøve selvstændig virksomhed underlagt de bestemmelser, der generelt finder anvendelse for det pågældende erhverv eller for offentlig ansættelse, umiddelbart efter at beskyttelse er blevet tildelt.
2. Personer med international beskyttelse skal have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår:
  - a) ansættelsesvilkår, herunder mindstealder for arbejde, og arbejdsforhold, herunder løn og afskedigelse, arbejdstid, orlov og ferie samt krav til sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen
  - b) foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer har et bestemt virke, herunder de rettigheder og ydelser, der følger af et sådant medlemskab
  - c) beskæftigelsesrelaterede voksenuddannelsesmuligheder, erhvervsuddannelse, herunder kurser til forbedring af færdigheder og praktikpladser
  - d) oplysnings- og rådgivningstjenester fra arbejdsformidlingen.
3. De kompetente myndigheder skal, hvor det er nødvendigt, lette fuld adgang til aktiviteterne i stk. 2, litra c) og d).

Artikel 29

Adgang til uddannelse

1. Mindreårige med international beskyttelse skal have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår adgang til uddannelsessystemet.

Personer med international beskyttelse skal fortsat have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse med henblik på gennemførelse af uddannelse på sekundærtrinnet, uanset om de har nået myndighedsalderen.

2. Voksne med international beskyttelse skal have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår adgang til det almene uddannelsessystem, videreuddannelse og omskoling.

Uanset stk. 1 kan de kompetente myndigheder afvise tilskud og lån til voksne med international beskyttelse, hvor der er mulighed herfor i henhold til national ret.

Artikel 30

Adgang til procedurer for anerkendelse af kvalifikationer og validering af færdigheder

1. Personer med international beskyttelse skal have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt international beskyttelse, inden for rammerne af de gældende procedurer for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser, certifikater og andet bevis for formelle kvalifikationer.

2. Uden at det berører artikel 2, stk. 2, og artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF⁽²⁰⁾, letter de kompetente myndigheder fuld adgang til de procedurer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, for personer med international beskyttelse, der ikke kan fremlægge dokumentation for deres kvalifikationer.

3. Personer med international beskyttelse skal have ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår adgang til passende ordninger for vurdering, validering og anerkendelse af deres tidligere læringsresultater og erfaring.

Artikel 31

Social sikring og social bistand

1. Personer med international beskyttelse skal have adgang ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, for så vidt angår social sikring og social bistand.

Adgangen til visse former for social bistand, der er fastsat i national ret, kan gøres betinget af, at personen med international beskyttelse deltager effektivt i integrationsforanstaltninger, hvor deltagelse i sådanne foranstaltninger er obligatorisk, forudsat at de er tilgængelige og gratis.

2. Uanset stk. 1 kan ligebehandlingen for så vidt angår social bistand begrænses til de sociale grunddydelser for personer med subsidær beskyttelsesstatus, hvor der er mulighed herfor i henhold til national ret.

De sociale grunddydelser skal som minimum omfatte følgende:

- a) mindsteindkomststøtte
- b) bistand i tilfælde af sygdom eller graviditet
- c) bistand til forældre, herunder bistand til børnepasning, og
- d) boligydelse, for så vidt disse ydelser tildeles den pågældende medlemsstats statsborgere i henhold til national ret.

Artikel 32

Sundhedspleje

1. Personer med international beskyttelse skal have adgang til sundhedspleje på samme betingelser for berettigelse som statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse.

2. Personer med international beskyttelse, som har særlige behov, såsom gravide, personer med handicap, personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, eller mindreårige, der har været udsat for misbrug, vanrøgt, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig eller vanærende behandling, eller som har lidt under følgerne af væbnet konflikt, skal modtage passende sundhedspleje, herunder om nødvendigt behandling af mentale forstyrrelser, på samme betingelser som statsborgerne i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse.

Artikel 33

Uledsagede mindreårige

1. Hurtigst muligt efter tildeling af international beskyttelse til en uledsaget mindreårig skal de kompetente myndigheder træffe de nødvendige foranstaltninger i medfør af national ret til at udnævne en værge.

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

De kompetente myndigheder kan udpege den samme person, som er repræsentant i medfør af artikel 23, stk. 2, litra b), i forordning (EU) 2024/1348 eller i medfør af artikel 27, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2024/1346, til at fungere som værge, uden at en formel udnævnelse er nødvendig.

Repræsentanter som omhandlet i artikel 23, stk. 2, litra b), i forordning (EU) 2024/1348 eller artikel 27, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2024/1346 forbliver ansvarlige for uledsagede mindreårige, indtil der er udnævnt en værge.

Organisationer eller fysiske personer, hvis interesser strider mod, eller potentielt kunne stride mod, den uledsagede mindreåriges interesser, opfylder ikke betingelserne for at blive udnævnt som værge for den pågældende mindreårige.

Hvor en organisation udnævnes som værge, udpeger den hurtigst muligt en fysisk person, der er ansvarlig for at udføre pligterne som værge for den uledsagede mindreårige i overensstemmelse med denne forordning.

2. Med henblik på denne forordning og for at varetage barnets og den uledsagede mindreåriges tarv og vedkommendes velbefindende, skal værger:

- a) sikre, at den mindreårige har adgang til alle de rettigheder, der følger af denne forordning
- b) bistå og, hvor det er relevant, repræsentere den uledsagede mindreårige i tilfælde af, at den uledsagede mindreåriges flygtningestatus eller subsidiære beskyttelsesstatus fratages, og
- c) hvor det er relevant, hjælpe med opsporing af familien som fastsat i stk. 7.

Værger:

- a) skal have den nødvendige ekspertise og modtage indledende og vedvarende passende undervisning vedrørende uledsagede mindreåriges rettigheder og behov, herunder dem, der vedrører gældende standarder for beskyttelse af børn
- b) skal være bundet af de regler om tavshedspligt, der er fastsat i national ret, for så vidt angår de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde
- c) må ikke være dømt for forbrydelser eller lovovertrædelser vedrørende børn eller for forbrydelser og lovovertrædelser, der fører til alvorlig tvivl om deres evne til at påtage sig en ansvarsrolle med hensyn til børn.

3. De kompetente myndigheder skal udnævne hver værge til at repræsentere et forholdsmæssigt og tilstrækkeligt begrænset antal uledsagede mindreårige for at sikre, at værgerne er i stand til at udføre deres opgaver effektivt, og at uledsagede mindreårige har effektiv adgang til deres rettigheder og ydelser.

4. I overensstemmelse med national ret sikrer medlemsstaterne, at der findes enheder, herunder judicielle myndigheder, eller personer, der er ansvarlige for løbende at føre tilsyn med og overvåge værger for at sikre, at de udfører deres opgaver på tilfredsstillende vis.

Enheder og personer som omhandlet i første afsnit skal kontrollere værgernes indsats, navnlig hvor der er tegn på, at værger ikke udfører deres opgaver på tilfredsstillende vis. Sådanne enheder eller personer skal straks behandle klager indgivet af uledsagede mindreårige over deres værger.

De kompetente myndigheder udskifter, hvor det er nødvendigt, en person, der fungerer som værge, navnlig hvor de finder, at den pågældende person ikke har udført sine opgaver på passende vis.

De kompetente myndigheder forklarer uledsagede mindreårige, hvordan de indgiver en klage mod deres værger i fortrolighed og sikkert, på en alderssvarende måde og på en måde, der sikrer, at de mindreårige forstår det.

5. Idet der tages hensyn til barnets tarv, skal de kompetente myndigheder anbringe uledsagede mindreårige:

- a) hos en voksen slægtning
- b) i en plejefamilie
- c) i centre specialiseret i indkvartering af mindreårige, eller

d) i andre former for indkvartering, der egner sig for mindreårige.

Der tages hensyn til uledsagede mindreåriges ønsker i overensstemmelse med deres alder og modenhed.

6. Så vidt muligt holdes søskende sammen, idet der tages hensyn til de pågældende uledsagede mindreåriges tarv og navnlig til deres alder og modenhed. Flytning af uledsagede mindreårige fra ét indkvarteringssted til et andet skal holdes på et minimum.

7. Hvor opsporingen af familiemedlemmer til en uledsaget mindreårig blev påbegyndt, inden den pågældende mindreårige fik tildelt international behandling, skal den fortsætte efter tildelingen af international behandling. Hvis opsporingen af familiemedlemmer ikke allerede er påbegyndt, påbegyndes den hurtigst muligt, efter at den mindreårige har fået tildelt flytningstatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, forudsat at det er i den mindreåriges tarv.

Hvor der kunne foreligge en trussel mod den mindreåriges eller dennes nære slægtnings liv eller integritet, navnlig hvis de er blevet i oprindelseslandet, skal det sikres, at indsamlingen, behandlingen og videregivelsen af oplysninger om de pågældende foretages på et fortroligt grundlag, så det undgås at bringe deres sikkerhed i fare.

Artikel 34

Adgang til bolig

1. Personer med international beskyttelse skal have adgang til bolig på betingelser mindst svarende til dem, der gælder for andre tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold på området for den medlemsstat, der tildelte dem international beskyttelse, og som generelt er i samme situation.

2. National praksis med hensyn til spredning af personer med international beskyttelse skal sikre, at personer med international beskyttelse behandles lige, medmindre forskellig behandling er objektivt begrundet. Sådant national praksis skal sikre lige muligheder med hensyn til adgang til bolig.

Artikel 35

Adgang til integrationsforanstaltninger

1. For at fremme og lette deres integration i samfundet i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, skal personer med international beskyttelse have adgang til integrationsforanstaltninger, der tilbydes eller lettes af medlemsstaten, og som tager hensyn til deres specifikke behov og af de kompetente myndigheder anses for passende, navnlig sprogkurser, samfundsorientering, integrationsprogrammer og erhvervsuddannelse.

2. Personer med international beskyttelse skal deltage i integrationsforanstaltninger, hvor deltagelsen er gjort obligatorisk i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse. Sådanne integrationsforanstaltninger skal være tilgængelige og gratis.

3. Uanset denne artikels stk. 2 og med forbehold af artikel 31, stk. 1, andet afsnit, kan medlemsstaterne opkræve et gebyr for visse obligatoriske integrationsforanstaltninger, hvor personen med international beskyttelse har tilstrækkelige midler, og hvor sådanne gebyrer ikke udgør en urimelig byrde for personen med international beskyttelse.

4. De kompetente myndigheder må ikke iværksætte sanktioner over for personer med international beskyttelse, der er ude af stand til at deltage i integrationsforanstaltninger på grund af omstændigheder, som ligger uden for deres kontrol.

Artikel 36

Repatriering

Der kan ydes bistand til personer med international beskyttelse, som ønsker at blive repatrieret.

KAPITEL VIII
ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 37

Samarbejde

Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt med henblik på denne forordning og meddeler Kommissionen dets adresse. Kommissionen videregiver disse oplysninger til de øvrige medlemsstater.

Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at etablere direkte samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 38

Personale

Myndigheder og andre organisationer, der anvender denne forordning, skal have modtaget eller skal modtage den nødvendige undervisning og skal være bundet af princippet om tavshedspligt med hensyn til enhver personlig oplysning, som de modtager under udførelsen af deres opgaver, som fastlagt i national ret.

KAPITEL IX
AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 39

Overvågning og evaluering

Senest den 13. juni 2028 og derefter hvert femte år aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer.

Senest ni måneder inden udløbet af den relevante frist som fastlagt i stk. 1, sender medlemsstaterne Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af den rapport, der er omhandlet i nævnte stykke.

Artikel 40

Ændring af direktiv 2003/109/EF

I direktiv 2003/109/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»For så vidt angår personer, der har fået tildelt international beskyttelse, tages der ved beregningen af den i stk. 1 omhandlede periode hensyn til perioden mellem datoen for indgivelsen af den ansøgning om international beskyttelse, der ligger til grund for tildelingen af den pågældende internationale beskyttelse, og datoen for udstedelsen af den opholdstilladelse, der er omhandlet i artikel 24 i forordning (EU) 2024/1347 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1347 af 14. maj 2024 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af den tildelte beskyttelse, om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU (EUT L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).«

2) I artikel 4 indsættes følgende stykke:

»3a. Når det konstateres, at en person med international beskyttelse opholder sig i en anden medlemsstat end den, der har tildelt international beskyttelse, uden at have ret til ophold eller bopæl dér i overensstemmelse med relevant national ret, EU-ret eller folkeret, tages perioden med lovligt ophold i den medlemsstat, der har tildelt international beskyttelse, forud for en sådan situation ikke i betragtning ved beregningen af den i stk. 1 omhandlede periode.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne, navnlig hvor personen med international beskyttelse godtgør, at årsagen til, at den pågældende har taget ophold eller bopæl uden at have ret dertil, var på grund af omstændigheder, som ligger uden for vedkommendes kontrol, i overensstemmelse med deres nationale ret fastsætte, at beregningen af den i stk. 1 omhandlede periode ikke afbrydes.»

3) Artikel 26, stk. 1, affattes således:

»Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. januar 2006. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, og stk. 3a, senest den 12. juni 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.«

Artikel 41

Ophævelse

Direktiv 2011/95/EU ophæves med virkning fra den 12. juni 2026. Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til denne forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

I det omfang Rådets direktiv 2004/83/EF⁽²¹⁾ fortsat er bindende for medlemsstater, der ikke er bundet af direktiv 2011/95/EU, ophæves direktiv 2004/83/EF med virkning fra den dato, hvor disse medlemsstater er bundet af denne forordning. Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til denne forordning.

Artikel 42

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning finder anvendelse fra den 1. juli 2026.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. maj 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

H. LAHBIB

Formand

⁽²¹⁾ Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12).

BILAG I

Oplysninger, der skal gives til personer med international beskyttelse

Hurtigst muligt efter tildelingen af international beskyttelse skal der som minimum gives følgende oplysninger gives til personer med international beskyttelse angående de rettigheder og forpligtelser, der er knyttet til deres flygtningestatus eller subsidiære beskyttelsesstatus. Oplysningerne kan, hvor det er nødvendigt, gives af forskellige myndigheder, tjenesteudbydere eller relevante kontaktpunkter.

I. Oplysninger om rettigheder og forpligtelser i tilknytning til bopæl og ophold:

a) Ret til opholdstilladelse for personer med international beskyttelse (artikel 24):

— Hvordan og hvor man ansøger om opholdstilladelse, og oplysninger om den kompetente myndighed eller et relevant kontaktpunkt

b) Ret til opholdstilladelse for familiemedlemmer til personer med international beskyttelse (artikel 23):

— Hvordan og hvor man ansøger om opholdstilladelse, og oplysninger om den kompetente myndighed eller et relevant kontaktpunkt

— Oplysninger om de rettigheder, som familiemedlemmer, der har fået udstedt en opholdstilladelse, har

c) Ret til et rejsedokument (artikel 25):

— Hvordan og hvor man ansøger om et rejsedokument, og oplysninger om den kompetente myndighed eller et relevant kontaktpunkt

d) Ret til fri bevægelighed inden for medlemsstaten og eventuelle restriktioner for denne bevægelighed (artikel 26):

— Hvor det er relevant, krav om at tage ophold eller lade sig registrere i en bestemt kommune og oplysninger om den kompetente myndighed eller et relevant kontaktpunkt

e) Ret til fri bevægelighed inden for Unionen (artikel 27):

— Forpligtelsen til at opholde sig i den medlemsstat, der har tildelt international beskyttelse

— Retten til at færdes i Schengenområdet og betingelserne for udøvelse af en denne ret som fastsat i artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen, og retten til at ansøge om og få tilladelse til at opholde sig i en anden medlemsstat i henhold til nævnte medlemsstats nationale ret eller i henhold til relevante bestemmelser i EU-retten eller i internationale aftaler

— Mulige sanktioner med hensyn til beregning af år i overensstemmelse med direktiv 2003/109/EF og tilbagetagelsesproceduren i henhold til forordning (EU) 2024/1351, hvor personen med international beskyttelse ikke følger de relevante regler og fortsætter opholdet uden tilladelse i strid med konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen eller opholder sig i en anden medlemsstat uden tilladelse.

II. Oplysninger om rettigheder i tilknytning til integration:

a) Ret til adgang til beskæftigelse (artikel 28):

— Administrative krav for adgang til beskæftigelse eller selvstændig virksomhed

— I givet fald begrænsninger vedrørende offentlig ansættelse

— Det relevante arbejdsformidlingskontor eller kontaktpunkt for yderligere oplysninger

b) Ret til adgang til uddannelse for mindreårige (artikel 29, stk. 1)

— Minimumsalder for obligatorisk skolegang

- I givet fald administrative krav for adgang til uddannelsessystemet
  - c) Ret til adgang til det almene uddannelsessystem for voksne (artikel 29, stk. 2):
    - Kravene, herunder de administrative krav, for adgang til det almene uddannelsessystem
  - d) Ret til adgang til procedurer for anerkendelse af kvalifikationer og validering af færdigheder (artikel 30):
    - Kompetente nationale myndigheder eller relevante kontaktpunkter for levering af oplysninger om lovregulerede erhverv, der kun kan udøves efter formel anerkendelse af kvalifikationer, og de administrative procedurer, der skal udføres for at opnå en sådan anerkendelse
  - e) Oplysninger om passende ordninger til vurdering, validering og anerkendelse af tidligere læringsresultater og erfaring (artikel 30, stk. 3):
    - I givet fald oplysninger om sådanne ordninger og et relevant kontaktpunkt for yderligere oplysninger
  - f) Ret til ligebehandling med statsborgere med hensyn til social sikring (artikel 31)
    - Et relevant kontaktpunkt for yderligere oplysninger
  - g) Ret til social bistand (artikel 31):
    - I givet fald en liste over ydelser, der ikke gives til personer med subsidiær beskyttelsesstatus
    - Et relevant kontaktpunkt for yderligere oplysninger
  - h) Ret til sundhedspleje på samme betingelser for berettigelse som statsborgere (artikel 32):
    - Generelle oplysninger om betingelserne for adgang til sundhedspleje
    - I givet fald et kontaktpunkt for tjenester, der er tilgængelige for ofre for misbrug, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig og vanærende behandling
  - i) Ret til adgang til en bolig på betingelser svarende til dem, der gælder for andre tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold i medlemsstaten (artikel 34):
    - I givet fald grundlæggende oplysninger om tilgængelige ordninger for sociale boliger
    - I givet fald bopælskrav inden for rammerne af praksis med hensyn til spredning
    - En kompetent myndighed eller et relevant kontaktpunkt for yderligere oplysninger
  - j) Ret til adgang til integrationsforanstaltninger, der anses for passende, i givet fald med obligatorisk deltagelse (artikel 35):
    - I givet fald oplysninger om obligatoriske integrationsforanstaltninger
    - Et relevant kontaktpunkt for yderligere oplysninger.
- III. Oplysninger om specifikke rettigheder for uledsagede mindreårige (artikel 33):
- Oplysninger om retten til en værge og værgens pligter
  - Nærmere oplysninger om indgivelse af en klage over en værge.

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 2011/95/EU	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 3, nr. 3)
Artikel 2, litra b)	Artikel 3, nr. 4)
Artikel 2, litra c)	—
Artikel 2, litra d)	Artikel 3, nr. 5)
Artikel 2, litra e)	Artikel 3, nr. 1)
Artikel 2, litra f)	Artikel 3, nr. 6)
Artikel 2, litra g)	Artikel 3, nr. 2)
Artikel 2, litra h)	Artikel 3, nr. 7)
Artikel 2, litra i)	Artikel 3, nr. 8)
Artikel 2, litra j), indledning	Artikel 3, nr. 9), indledning
Artikel 2, litra j), første led	Artikel 3, nr. 9), litra a)
Artikel 2, litra j), andet led	Artikel 3, nr. 9), litra b)
Artikel 2, litra j), tredje led	Artikel 3, nr. 9), litra c)
Artikel 2, litra k)	Artikel 3, nr. 10)
Artikel 2, litra l)	Artikel 3, nr. 11)
Artikel 2, litra m)	Artikel 3, nr. 12)
Artikel 2, litra n)	Artikel 3, nr. 13)
—	Artikel 3, nr. 14), 15), 16), 17) og 18)
Artikel 3	—
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 4, stk. 1 og 2
—	Artikel 4, stk. 3
Artikel 4, stk. 3, litra a)-e)	— (!)
Artikel 4, stk. 4 og 5	Artikel 4, stk. 4 og 5
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7

Direktiv 2011/95/EU	Denne forordning
Artikel 8, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
—	Artikel 8, stk. 2 og 3
Artikel 8, stk. 2	Artikel 8, stk. 4
—	Artikel 8, stk. 5 og 6
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10, stk. 1 og 2	Artikel 10, stk. 1 og 2
—	Artikel 10, stk. 3
Artikel 11, stk. 1	Artikel 11, stk. 1, første afsnit
Artikel 11, stk. 2	Artikel 11, stk. 2, litra a) og b)
Artikel 11, stk. 3	—
Artikel 12, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 12, stk. 2, litra a), b) og c)	Artikel 12, stk. 2, litra a), b) og c)
Artikel 12, stk. 3	Artikel 12, stk. 3
—	Artikel 12, stk. 4 og 5
Artikel 13	Artikel 13
Artikel 14, stk. 1	Artikel 14, stk. 1, litra a)
Artikel 14, stk. 2	Artikel 14, stk. 4
Artikel 14, stk. 3, litra a)	Artikel 14, stk. 1, litra b)
Artikel 14, stk. 3, litra b)	Artikel 14, stk. 1, litra c)
Artikel 14, stk. 4, litra a)	Artikel 14, stk. 1, litra d)
Artikel 14, stk. 4, litra b)	Artikel 14, stk. 1, litra e)
Artikel 14, stk. 5	Artikel 14, stk. 2
Artikel 14, stk. 6	Artikel 14, stk. 3
—	Artikel 14, stk. 4
Artikel 15	Artikel 15
Artikel 16, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 16, stk. 2	Artikel 16, stk. 2, litra a) og b)
Artikel 16, stk. 3	Artikel 16, stk. 3
Artikel 17, stk. 1, litra a), b), c) og d)	Artikel 17, stk. 1, litra a), b), c) og d)
Artikel 17, stk. 2	Artikel 17, stk. 2

Direktiv 2011/95/EU	Denne forordning
Artikel 17, stk. 3	Artikel 17, stk. 3
—	Artikel 17, stk. 4 og 5
Artikel 18	Artikel 18
Artikel 19, stk. 1	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 19, stk. 2	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 19, stk. 3, litra a)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 19, stk. 3, litra b)	Artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 19, stk. 4	Artikel 19, stk. 2
Artikel 21	Artikel 21
Artikel 20, stk. 1	Artikel 20, stk. 1
Artikel 22	Artikel 20, stk. 2
Artikel 20, stk. 3	Artikel 20, stk. 4
Artikel 20, stk. 4	Artikel 20, stk. 4
Artikel 20, stk. 5	Artikel 20, stk. 5
Artikel 21, stk. 1	Artikel 21
Artikel 21, stk. 2	—
Artikel 21, stk. 3	—
Artikel 22	Artikel 22
Artikel 23, stk. 1	—
Artikel 23, stk. 2	Artikel 23, stk. 1 og 4
—	Artikel 23, stk. 2
Artikel 23, stk. 3	Artikel 23, stk. 3
Artikel 23, stk. 4	Artikel 23, stk. 5
Artikel 23, stk. 5	Artikel 23, stk. 7
Artikel 24, stk. 1, første afsnit	Artikel 24, stk. 2
Artikel 24, stk. 2	Artikel 26, stk. 4, andet afsnit
Artikel 25	Artikel 25
Artikel 26, stk. 1	Artikel 28, stk. 1
Artikel 26, stk. 2	Artikel 28, stk. 2, litra c) og d)
Artikel 26, stk. 3	Artikel 28, stk. 3

Direktiv 2011/95/EU	Denne forordning
Artikel 26, stk. 4	Artikel 31
Artikel 27	Artikel 29
Artikel 28, stk. 1 og 2	Artikel 30, stk. 1 og 2
—	Artikel 30, stk. 3
Artikel 29, stk. 1	Artikel 31, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 31, stk. 1, andet afsnit
Artikel 29, stk. 2	Artikel 31, stk. 2
Artikel 30	Artikel 32
Artikel 31, stk. 1	Artikel 33, stk. 1, første afsnit
—	Artikel 33, stk. 1, andet afsnit
Artikel 31, stk. 2, 3, 4, 5 og 6	Artikel 33, stk. 2, 3, 4, 5, 6 og 7
Artikel 32	Artikel 34
Artikel 33	Artikel 26
Artikel 34	Artikel 35, stk. 1
—	Artikel 35, stk. 2
Artikel 35	Artikel 36
Artikel 36	Artikel 37
Artikel 37	Artikel 38
Artikel 38	Artikel 39
Artikel 39	—
—	Artikel 40
Artikel 40	Artikel 41
Artikel 41	Artikel 42
Artikel 42	—

(¹) Se artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) 2024/1348.